

Anesa Toro
Otmjena
TAMA

Dragaš, 2021

Izdavač
UTILIS - Prizren

Recenzent
Mustafa BALJE

Lektura i korektura
Sadik Idrizi ALJABAK

Tehnički urednik
Amir JAKUPI

Štampa
BAF-1, Prizren

*Kad god ponestanu riječi,
obuzme me ljubav.*

Tvrđe od kamena

Neljudske zbilje su tvrde;
da su od kamena, pukle bi,
da su od drveta, izgorjele bi
i u prah se pretvorile.

Da su od leda,
otopile bi se
vrelinom riječi.

Ali, tvrđe su
i od gvožđa
koje se savilo
od topline riječi
upućenih nikom.

Zavist

Ovaj život mrak je,
jer novac upravlja čovjekom
a ne čovjek njime.
Izvrnuli svijet naopačke,
pogrešno vagaju djela,
od života napravili dućan,
ljubav kupuju i prodaju,
od sebe načinili marvu
s mogućnošću govora.
Ovo nije bajka,
niti horor,
nismo ovo mi,
to su životinje u nama.

Iz bjekstva u ljubav

Povučenost.
Strast.
Upoznali smo se
slučajno.
Prilično slični,
nimalo različiti.
Svi to primijetiš,
ali se nismo spoznali.
Bježeći od sebe,
ušunjala se ljubav
u tuđa tijela.

U inat tebi i sebi

Svaki fokus bio je protiv moje ljubavi.

A ja...?

U inat svima,

ljubavlju sam postajala sve jača.

U inat zvjerima i princezama,

u inat Suncu i Mjesecu,

u inat tebi i sebi,

voljela te kao žena muškarca.

Vrijeme nema cijenu

Godine imaju krila,
one su ptice,
dođu, odu...
Ni da predahnu,
bar da kahvu popiju.
Vrijeme doziva smrt,
godine pojedose mladost,
zemlja me čvrsto grli,
mezar čeka cijenu
bijelog nišana.

Čekanje

Ova je kugla pješčani sat,
jednoga dana nebo će se zemlji pripojiti
kao život što smrt prati.

Ali, takav je svijet ovaj,
ne broji stotinke i sekunde,
ponekad i minute proguta,
nekad se sati okliznu,
nekad dani prespavaju,
noći saplete tama,
pa nestanu.

Od života ostane klupica
na kojoj smo čekali život
koji nenajavljeno odlazi.

Bez pozdrava.

U testamentu nam ostaje
njegovo nasljedstvo,
čekajući Njega providnoga.

Otmjena tama

Mrklu noć otimali su zraci Mjeseca,
iz očiju su mi san ukrali.
Pokušaj zaklona bio neuspješan.
Kako ću se zakloniti?
Zar između Sunca i Mjeseca
ljubav nije zemaljska?
Kako ću se zakloniti, ljubavi,
kad sam zaljubljena?
Kako?
Koga to noću zracima Mjesec miluje.

Gluho doba noći

Tišina ratuje s povjetarcem
u gluho doba noći.
Nikoga nema.
Lišće šušti,
stojim pored prozora
čekajući sabahski ezan.

U gluho doba noći
ja ću ti reći jednu veliku tajnu:
Šššš... volim te...
Usne umorne od tišine,
namučile se da izgovore
ono što je srce godinama tajilo.

U meni tebe više nego mene

S ljubavlju se rastaje
Dan od Noći,
Sjena od Tame.
Ne želim rastanak.
Ne, ne želim otići,
želim tebe,
tvoj zagrljaj,
osmijeh, modrozeleno oči,
tvoj pogled želim,
tvoju priču,
glas,
tvoja prsa, puls,
u meni tebe više nego mene.

Nešto mi šutiš

Godinama već
nešto šutiš,
o, Mjeseče,
zvijezdo sjajna.
Zbori,
koga to noću miluješ,
zbori,
kome to danju odlaziš,
zbori, vječna šutnjo.
Čekamo šapat tvoj,
kome će nas ujutru odati!
Zbori,
o, Mjeseče,
o, ti,
grumenu svjetlucavi,
progovori, što to stoljećima šutiš!

Čuješ li me?

Zimo, čuješ li jauke vjetra?
Zavijanje vukova?
Čuješ li?
Hladno mi je,
hladno je i vjetru
što se među pahuljama šunja.
Hladno je i kurjacima
što nemaju janje za večeru.
Hladnoća uranja u krvotok,
ništa se neće ugrijati.
Studeni, čuješ li me,
hladno je.

Prizren

Utkano ćebe od mehkane svile
grli mene ozeblu,
Prizren me ne da,
mladu me u naručje miluje.
Među jutrima,
sabahskim ezanom
i noćima ispraćenim jacijom,
grad džamija diše.
Snijegom Prizren prekriven,
Ćuprija Bistricu grije.

Oktobar

Osmijeh blijed,
suze mirišu na led,
oktobar.
Škripi pero,
to vrane pišu o tebi.
Meni pisma nedorečena
šalju gromovi silni,
vjenčanica očekuje snijeg.

Ljubomora

Šta je ljubomora?

Hmmm...

Možda je nešto jestivo?

Možda je neka pjesma haotična?

Možda?

Možda je obična riječ od osam slova
bez značenja.

Ali...

Ta riječ međnik je ljubavi,
koji ne da nikom
ono što je samo tvoje i ničije.

Ljubomora je kad misliš
da niko neće voljeti kao ti.

Valjda to tako misle zaljubljeni.

Crna ljubav

Ne bojte se tmine,
jer mrak je svijetlo crne boje.
Bojte se neuzvraćene ljubavi.
Crno je tijelo
što mesa i krvi nema,
kamenje koje potope lađe.

Daltonizam

Gori,
sve gori,
vatra je sve pretvorila
u prah pepela.
Našu ljubav uvećala,
sav svijet u crveno obojila,
samo na nekoliko trenutaka
vrijeme je daltonista,
monotono je i ubija.
Ljubav je naša izgubila boju,
daltonizam pokrio
svijet u kojem
smo mi živjeli.

Sljepilo

Poput ribe svako more preplivam,
kao impuls u svačije srce zavirim
i uvijek me pretekne razočaranje.
Možda niko ne treba slijepu,
ništa mi ne znači vaša šminka,
niti lažni osmijesi razbacani.
Željna sam duše,
vaše ljubavi.
I slijepi ljudi znaju voljeti,
samo im tuga začara pogled.

Ljubomorna

Ljubomorna sam na drveće
što kiseonik stvara,
što dišeš i bez mene uzdišeš.
Ljubomorna sam na nebo
što te gleda bez mene.
Ljubomorna sam na vjetar
što ti češlja kosu.
Ljubomorna sam na lišće
što te miluje umjesto mene.

Desno ja, lijevo ona

Hipotetički: prodao si kuću
da bi njoj kupio snove.
Hipotetički, slučaj dva:
prodao si običan ručni sat,
da bi meni kupio plastičnu ružu.
Zadovoljna sam bila i njome,
jer je živa bila preskupa.
Ona je htjela vidjeti te
na prosjačkom štapu,
nikad joj ništa dosta nije bilo.
A ti promrzao, bez slomljene pare.
Desna ruka daje iz ljubavi,
lijeva iz siromaštva -
desno sam ja, lijevo ona.

Djevojčica iz sna

Nosila je
dugi crni kaput,
visoke dokolenice,
imala je oči boje gara,
plavu kosu do bokova.
Mašnicu u kosi i
najslađi osmijeh
kojeg su krile stidne usne.
Ali i uplašen pogled,
rumene jagodice - bez šminke,
bijelo lice - bez pudera,
duge trepavice - bez maskare,
crvene usne - bez ruža.
Imala je djetinjasti izgled,
bila je djevojčica
pored muškarca širokih ramena.

Potrošeno pero

Ček sa mnogo nula,
praznina kao u korpi odseljenog.
Šta nam preostaje od života,
osim ljubavi od srca,
ljudi od riječi.

Uspomena

U čošku polica,
na polici naša obitelj.
U albumima slike,
na zidovima sjećanja.
U srcu prošlost,
na javi sadašnjost.

Uspomene vežu i
srce stežu.
U tijesnoj kuglici
atomi smo, bića sićušna,
mrvice dvije.

Gošća

Dolazi nenajavljeno,
onog momenta,
kad vijuge zaplešu.
Kolo prsti igraju
bez muzike i pjesme.

Još miriše na juče

Ulicom
hodam korakom ledenim,
tople pahulje
miluju mi lice.
Sve još miriše na juče,
miriše na tebe,
i sjećanje moje,
i daleke zvijezde.
I ja sam juče,
Ona jučerašnja Ana,
isto čudo
koje oslikava tebe.

O ljubavi

Zubima žvaćem
ljubavno pismo,
bezsužno plaćem,
o ljubavi besjedim
kao Hasanaginica.
Čitam djeliće sa hartije,
trujem sebe stihovima.
O ljubavi besjedim,
kazujem o ljubavi
sve dok kletva
riječi ne onijemi.

Nakon uspona

I kad vene presuše,
usne zanjeme,
lice se nabori,
nebo premori,
nakon svih boli,
i dalje njega zvijezda voli.
Nakon uspona,
shvatiš
da je ljubav munjeviti grom.
Nekom sija po suncu,
nekom po kiši,
nekom u snu, nekom na javi,
ali nije sve kako se čini,
mnogo je bolnije i teže.

Bez oklijevanja

Život teče niz svoje korito,
neko se zaljubi, neko izgubi,
nisu svačije cipele isti broj,
nisu svačiji koraci iste razdaljine,
nisu svačiji zalogaji slatki.
Ne oklijevaj, živi!

Preostalo je

Zidni sat
odbrojava vrijeme,
jednog će dana sve stati.
Od života preostali
zid do zida,
grumen do grumena,
a nas nema.
Neće nas ni biti.
Nišani se miljama razišli.

Noćna mora

Lutkarska predstava
počinje tačno u ponoć,
kad se kapije zatvore.
Lijepo sanjam,
sreći sam miljenica,
u rukama konce držim.
U toj predstavi
glavnu rolu maltretiram i mučim.
A ljubav!?
To je bio samo san,
još jedna noćna mora.

Emotivci

Život je opasna igra
u kojoj pobjeđuju emotivci,
ljudi koje je lako rasplakati,
mehkanog srca.

Zaliveno cvijeće ljepše miriše,
kao tijelo osjećajnog
čovjeka
zaliveno čednošću.

Ne gledaj u mene

Za ružom se okreneš
jer te je opila,
a kad vidiš trnje,
okreneš glavu,
jer boli.
Kako na cvijeće tako i na ljude
pogled se okreće,
lice u lice, ili leđa u lice,
problem je u meni,
problem je u tebi,
u ovom sivom oblaku
i plavom nebu.

Sjećanje

Sjećaš li se nas,
našeg prvog susreta...?
Sjećaš li se?
Sjećaš li se kad te je pogled izdao?
Sjećaš li se kako su mi ruke drhtale,
a koljena klecala?
Sjećaš li se nas, studeni daleka?
Sjećaš li se, košuljo,
kad si nas zavila pokrivačem bijelim?
Sjećaš li se?
Naših lica promrzlih...

Janjevo

Kad ponovo zakoračaš
ulicom istom
kojom si hodao kao dijete,
kad odeš u voćnjak,
nema ni jedne kruške, ni jabuke,
a ti grickaš nokte misleći da si još dijete.
Kad ugledaš dom svoj katancima
zarobljen,
srce plače više nego oči,
duša boli kao da nikad više živjeti neće.
Nema mog djeda da mi dadne vrećicu
ispečenog kikirikija i crnog suncokreta
na koje je nekada mirisala cijela Čaršija.
Danas sve miriše na prašinu,
od moje otadžbine
ostale samo oronule kuće.

Ledeni koraci

Vene su prazne,
krvi nema,
grlo je suho,
riječi su nijeme,
suze su napokon progovorile
kvaseći obraze blijedocrvene.
Ni krv, ni riječ,
samo suza kvasna.
Oči su svu krv popile,
usne su godinama šutjele,
lice se nikad nije nasmijalo,
noge su gazile trnje.
Bila je umorna i razočarana,
samo zbog jednog čovjeka,
Nečovjeka.

U tami

Elektroni nestali,
poput suza u mojim očima.
Zelene svjetiljke
kojima si me gledao
ostale u tami.
Tvoj osmijeh potamnio,
prestalo je sve da diše,
nema ni snijega.
Guši me nestanak svjetla
s tvog osmijeha.
Ne vidim gdje sam, gorim.
Ne znam ko sam,
podizem bijelu zastavu.
Nisam te zaslužila.

Izgubljeno vrijeme

Znoj kaplje sa čela,
umor svladao stopala,
tabani krvare od trčanja
za izgubljenim svijetom.
Rukama treba snaga
da ukradu vrijeme,
treba ljubav vremenu
da ga riječima svojim ispuni.

Urok

Ja sam tama.
Otmjena.
Ljubav me je otela.
U tom modrozelenom oku
uvidjela sam svjetlost dana.
Ako ljubav neko urekne,
recite da smo bili
par lijepih očiju.

Pobjednica

Kad boj dobiješ,
a borila si se s utrobom,
htjela si pobijediti,
strah, ljubav, plač...
Htjela si pobijediti,
a bila si nemoćna.
Htjela si pobijediti život,
osvetiti se,
ubiti nju i sebe,
zrelija od godina,
dovoljno bijela za nišan.

Maskenbal

Skini povez s očiju,
osjeti miris stvarnosti,
zar nisi sit sna?
Budan si, a sanjaš,
glumiš da spavaš.
Neprestano lažeš
da o meni maštaš.
U prsima ti nešto tuđe,
idi, vrati ga, molim te!

Plavokosa

U tmuni bez naslova
mjesečina obasjala
zlatne uvojke kose.
Ruž se prelijevao
na usnama od pamuka,
dok se plavozelenkastim očima
divila ljubav srebrnastog kestenja.

Zov

Utješi me,
kad mi budu oči krv lile.
Utješi me,
kad mi kiša suze bude nosila.
Utješi me,
kad mi dah u duši ostane.
Utješi me,
kad se kazaljke poklope.
Utjehom me nazovi,
jer je ona ime moje.

Pikado

Nikad nisi u metu,
gađao si u srce;
nisi ubijao,
ali si često ranjavao.
Cijepao si me u komadiće,
poput panja.
Ipak, nisi uspio ubiti ono:
Volim te!

Klinka

Otrijezni se,
nisi dijete,
bol ispijaš promilima.
Osmjehni se,
jednoj maloj klinki,
pretvori je u stamenu.
Tiše,
molim te...
Tiše,
bojim se vike!
Hodaj sporije,
mrak je,
lagano je povedi
da ti ne isklizne iz ruku,
odvedi je iz sna u javu
i pokaži joj ljubav pravu.

Stihovi

Zimi snijeg padne,
pa ga utopli.
Kiša jesen ušuška lišćem,
pa ga raznježi.
Proljeće grane rasprše,
zamiriše do Jupitera.
Ljeti se sunce nasmiješi,
pa ga zagrlji do miline.
A ja?
Sama sam, nikoga nemam,
ušunjala se među stihove,
u sva moja godišnja doba.
Rodila ih majka za bolje sutra.

Ispraćaj

Septembarski vjetar odnio
još jednu zvijezdu k nebesima.
Neprimjetno nas mjeseci usmrćuju,
još uvijek uvjereni da cvjetamo.
Snijeg još kasni,
obećao si da ćeš me ugrijati
kad bude zima.

Glad

Ukrao si mi
još jedno oktobarsko jutro,
zaboravio da mi je rođendan.
Znala sam da
nikoga nije briga,
al', zar ni tebe?
Zaboravio si nahraniti život,
bježi...
dok te nije pojela
ona jesenja noć!

Crvena jabuka i bagrem bijeli

Postoji li osoba koja može pretopiti
zimu u proljeće,
koja bez olovke i gumice
može naslikati osmijeh?
Postoji li čudo koje te ubijedi da si
njegova,
iako to nikad izgovorio nije.
Postoji li?
„Ako ima tebe u meni, i mene u tebi,
ne odustaj“, riječi su njegove.
Jesen miriše na ljubav,
miriše na nas,
crvena jabuka i bagrem bijeli.

Versáci

Košulja teget plave boje
i leptir mašna lijepo ti stoje,
dok ti sat na ruci odbrojava nevjere,
parfem *versaći* čuje se do Venere.
Izgledaš kao da ne znaš govoriti,
oči ti često pokažu slabost
glumeći predostrožnost.

Povratak

Dajte mi dvije čaše
da zaboravim tu dvije hiljade i neku,
da joj zaboravim lik.
Dajte mi dvije cipele koje hodaju unazad,
da mi vrate godine i stare čari ljubavi.
Donesite mi vjetar da njen miris zapljusne
i njenu kosu sa mog ramena odnese.
Vratite mi vrijeme da u njoj živim,
da ponovo bude moja sjena
i pola lijeve strane.
Oprostite mi ljubav,
za rođendan mi poklonite
njena oka dva.

Kolokvijum

Počinjem izbjegavati stihove
i razloge zaljublivanja.
Kad god ponestanu riječi,
obuzme me ljubav.
I opet je oktobar,
i opet su nemiri.
Meni je potrebna utjeha,
znanja dovoljno imam.
Niko ne traži da ga volim,
svi očekuju najviše ocjene na ispitu.

Stranica ljubavi

Ako si već ušao u nečije srce,
u naletu ljubavi ili prisilom,
mržnjom,
otvorio si vrata nečijeg neba,
a mene nisi primio u svoj dom.
Ljubav se stvara,
ljubav se rađa,
odgaja,
a tek kad napuni godine,
postaje čarolija.
Zaborav je bolest,
neizlječiva, nažalost.
Boluju samo oni koji nisu voljeli,
u naletu sreće sapletemo se u zaborav
nečijih misli,
upadnemo u pritvor svojih
neostvarenih snova.
Osudimo sebe na doživotni mrak,
u tami bez mrvice svjetla.

Jupiteru

Kao što se sol sjedini s vodom
i šećer utone u šerbet,
tako sam se ja s tobom sjedinila
i potonula na dno tvojih misli.

Da me nikad ne zaboraviš
i uvijek po slatkoći primijetiš.
Jupiteru!

Nije slatko sve što se slatkišem zove,
već i ono što se kao med za tebe zalijepi,
i ne možeš ga skinuti.

Život i smrt

Budi posljednja kap krvi
koja će mu poteći iz rane
koju je posjekla ona.

Budi posljednja suza
koja će mu poteći iz oka,
a rastužila ga ona.

Budi mu posljednji dah
koji izdahne,
iako ga je usmrtila ona.

Budi njegava smrt,
iako mu je ona bila život.

Smiraj

Nešto za šta nemam riječi
kruni se u meni,
nije prijateljstvo,
ni zaljubljenost,
već ne mogu se odreći čovjeka.
Ja se prosto vežem za staklo i metal,
mene privlači čist prozor
i lijepo izglaćan lančić.
A za muškarca,
šta reći?
Sunce koje ti ne da mira,
a samo se s njim osjećaš smireno.

Korijen

Osudi me na smrt,
pustila sam korijene u tvom srcu.
Ne daj da tuđa ruka
drži moju.
Ne daj da tuđi dom
bude i moj.
Osudi me na smrt sa tobom,
al' mi nemoj pružiti
ljubav s drugim.
Usmrti me,
kad me budeš ostavljivao nijemu,
osudi me na smrt, ljubavi.
Ne daj zvjezdicama ni suncu
ljubav našu da ureknu.

Jesenja vila

Imala je kestenjaste oči
i bila drska poput oluje,
tajno je oblake pretvarala
u čaroliju.

A lišće?

S njim se često susretala u parku,
voljela je njegovo šuštanje
dok joj kišu sa obraza briše.

Taj šum lišća jesenjeg
voljela je vila
i nebo svoje
radošću kitila.

Kofer

Uzmi zrak,
duboko udahni
i nasmješi se.
Toliko jako da tijelo zaboli,
da blistaš od sreće.
I ne gledaj me tako tužno!
Ti si izabrao
da grickaš nokte umjesto suncokreta,
da zacrniš sebe,
da se opet razumijemo kao prije.
A tad...?
Posjeti mezar svoje nane
i reci joj
da si ostavio 1001 noć
zarad prokletih 365 dana.

Gorim

Kad ledeno nebo postane žar,
kad snijeg postane topla postelja,
šta tad?
Onda ti je ljubav na tanjiru,
nemoj je pojesti,
ostavi nešto i za...
Recimo za proljeće, ljeto, jesen i zimu.
Ne voli se samo jedan dan,
jedno godišnje doba,
već za sva vremena.

Misao kao ti

Iako je ljubomora grozna,
teče ti u venama,
jer ne daš ono što je tvoje,
jer ne daš na svoje.
Jer to što je tvoje, ne daje se nikome,
iako ti je ljubav čudna,
pliva ti kroz tijelo,
jer znaš da te to tvoje voli,
jer znaš da te to tvoje boli.
Ne postoji razlog ljubavi,
jer ovo između nas
ne bi bila ljubav,
već prokletstvo.

Čovječanstveno

Ne postoji savršen čovjek,
ali ti si moje savršenstvo.
No, ti postojiš,
ali samo za mene,
ni za koga više,
ti si moje
Čovječanstveno savršeno čudo.

Par

Oči boje mora
i oči boje zalaska sunca,
predivna slika, zar ne?
Stoje kao nebo i zemlja.
S ljubavlju se predaju noći,
kad ih oboje otme tama.
A Mjesec žut zagrlj talase
i zrake žutim sjajem.

Zagrljaj od pamuka

Nostalgija gricka dane u samoći
i nastoji da neko meni dođe
u zagrljaj,
kao što ni u snu nije.
Ljubav kuje planove
i nervira zaljubljene.
Tajne se same odaju
kad se zraci udalje.
Zvijezde ih taje noćima,
dok ih dan
kao izdajnik ne otkrije,
i zraci Sunce iza oblaka
ponovo rode.

Smeđe oči

Kao da sam u slutnji sanjala,
kao da sam iluziju osvojila,
kao da sam život
drugom čovjeku pripojila.
Vezala se za oči
boje zalaska sunca,
oči boje moći i snage,
oči boje viskija,
iako nisam ni kapljicu
popila.
Tim sam se pogledom opila,
još uvijek crpim te svjetlucave niti,
iz začaranih očiju.

Progovorite

Sjajite li put nesretnoj meni,
obasjavate li sjenu u tmuni,
Zvezdice,
radujete li se novembru?
Možda čekate april
da vas slaže da ste najljepše.
Toplo vam je pored Mjeseca
i ja bih vama da dođem,
al' nemam s kim gore da pođem
da u maju svjetlucamo
kao mirisno proljeće.

Oteta je još jedna noć u nizu

Prikrada se noć
prizrenskim ulicama,
oblaci žure da se razidu
poput nas
kad smo ljuti,
ali otkrili su svjetlo
dok smo mi potamnili.
Prizren podsjeća na Pariz,
na toranj
sagrađen od žica,
na naše trnovite pute.
Ali, još gore je
što smo mi okamenili
naše uspomene
da traju i traju,
kao naša ljubav dugo.
Neka naše uspomene kruže,
i onaj Mjesec
što je s ljubavlju ukrao tamu.

Ukradi joj posljednji fokus tame

Zatvori oči
i prati korake moje,
stići ćeš do svoga srca.
A tamo?
Tamo ćeš upoznati nas,
Mene, kakvu nikad nisi znao
i sebe takvog, voljenog.

Ukus života

On je volio tamu,
a ona svjetlost.
Vladali su
kao Dan i Noć,
nikad se nisu rastajali
kao Nebo i Zemlja,
ali se nikad nisu vidjeli,
kao Sunce i Mjesec,
kao Ti i Ja.

Ne prodajem poeziju

Vi kupujete papir
a ne riječi,
one nemaju cijenu.
Nemjerljiva osjećajnost je u pitanju,
izvinite se štamapriji
što je toliko skupa.
Nisam birala papir,
ali riječi jesam, pažljivo,
da neka ne zastane u grlu,
da neka ne zaluta u snu,
da neku ne odnesu suze,
da neku ne pocijepa smijeh,
da neka ne ode tamo
gdje davno je trebala biti.
Izvinjavam se štampariji
što je toliko skupa,
a od riječi tražim oprost
ako sam neku izgubila.

Sunašce

Budi me,
probudi,
zracima me pomiluj ivicom lica,
ostavi tragove hladnoće,
miluj me snježnim laticama.

Budi me,
probudi,
s osmijehom na licu,
preslikaj ga na mojim usnama,
Sunašce!

Budi me,
probudi,
i usni me
kao san,
lijep i drag.

Tvoja iluzija

Miriše nešto lijepo,
miriše košulja tvoja,
bliži se proljeće.
Miriše mi na tebe,
odmahuje ljepota i snaga,
naših svijetlih obraza.

Nedostaješ

Otići ću tamo...
u taj grad,
da mi misli ponese Vardar
k tebi,
jer me odavno tamo nije bilo.
Nedostaješ,
u svakom dobrom jutru
kao februaru još jedan dan.

Opsesija

Bezbroj nebitnih riječi i utjeha,
samo jedna tvoja,
kao tihi šapat
onako izrečena.
Samo jedno tvoje
kolebljivo „laku noć“
da me uspavaš
bez laži i sumnje,
i kažeš toliko
da si dobro...
I virusi su daleko,
kad si blizu srca,
i svijet je tuđ kad si moj.
I niko nam ništa ne može,
jer odavno smo oboljeli
od teže bolesti
zване opsesija.

Moja željo, puhanog maslačka

Ljepota treperi kao stotinka u godini,
kao cvijet
prkosan poput proljetne kiše.
Pčelin je doručak i ručak
a večera je moja želja.
Kad ga vjetar puhne,
da mi tebe pozdravi,
jer mi je želju odnio
daleko, daleko...
Vratit ćeš se, znam,
moja željo puhanog maslačka.

Moja inspiracija

Bio je uvijek budan za nju
poput svica,
a ona pospana poput noći.
Živjeli su vječno i dugo
u snu kao bajka.
Na javi kao par iz snova,
Trnova ružica i princ.

Čari poezije

I da me onijeme, izrecitovat ću,
i da me osude, napisat ću
pjesmu.
Ne dam da mi iko krade
njene čari,
moj svileni mjesec
i šljokičasto nebo.
Srebrni osmijeh zvijezda
i tamno odijelo,
zlatno sunce
i pamučne oblake,
kristalnu kišu.
Da napokon progovori metafora,
jer je inspirišu
čarolije tvoje, a moje.

Mustafa Balje

**AKROMATSKO PUTOVANJE
ANESE TORO**

Put ne postoji, apstrakcija je u našim glavama i mislima, ako nema putnika. Ovo pjesničko koračanje, više mladalački melanholični put mlade pjesnikinje Anese Toro, pun je trnja, tame, tuge..., ali i ljubavi, svjetla, pahulja, osmijeha, sreće...

Malo je, skoro da i nema, te pjesničke ustrajnosti, kulminacije kod mlađe generacije Bošnjaka, koji se u ova turbulentna vremena rijetko odvažuje i sakupe hrabrost da pišu o fenomenima koji ih svakog dana pritišću.

I nije, možda, svojstveno što je Anesa Toro svom djelu nadjenula baš ovakav oksimoronski naziv (Otmjena tama). Ali, uzimajući u obzir da ti tonovi pomiješani bojama života, dominiraju kroz njen pjesnički prvijenac, na momente šireći se, u određenim situacijama poput jezgra atoma. Naizgled nekomplementarno, ona život, uz svu djevojačku nemoć, vidi akromatski (između bijele ili sive boje).

*Elektroni nestali,
poput suza u mojim očima.
Zelene svjetiljke
kojima si me gledao
ostale u tami.*

//

*Kad boj dobiješ,
a borila si se s utrobom,
htjela si pobijediti,
strah, ljubav, plač...
Htjela si pobijediti,
a bila si nemoćna.*

Koliko god njen pjesnički izraz odisao pesimizmom, ona sakupi snagu i na momente, dinamično, čak i vapajem, snagom duše, rastjera sivilo i pretvori ga u svjetlost i svoj kutak slobode.

Poput metafizičara i alkemičara, pjesnikinja Toro, njegujući slobodan, moderan, i na momente razbacan stih, pokušava razumijeti surovost ovoga svijeta, dajući do znanja čitaocima da nije skoro ništa rečeno o ljubavi, postojanju, prostoru, vremenu, slobodi, kauzalnosti i ljudskim potrebama i mogućnostima. Ona, svim tim izazovima odgovara „oružjem“ prkosa.

*A ja...?
U inat svima,
ljubavlju sam postajala sve jača.
U inat zojerima i princezama,
u inat Suncu i Mjesecu,
u inat tebi i sebi.*

Erih From je jednom rekao da je ljubav jedino zadovoljavajuće rješenje za problem ljudske egzistencije. U tom začaranom krugu, Anesa Toro kroz stalnu potragu za smislom bitisanja, otkriva naizgled latentnu snagu i šije svilenom niti koja odvaja, a toliko privlači. Ona čak tvrdi da ljubav nema smisla bez vakuuma, onog vasesljenskog, kakvog poznajemo ili naslućujemo ga gledajući zvjezdano nebo. Ona je u neprestanom lovu i traga po neotvorenim odajama duše, koja joj je na momente mnogo veća od svemira.

*On je volio tamu,
a ona svjetlost.
Vladali su
kao Dan i Noć,
nikad se nisu rastajali
kao Nebo i Zemlja,
ali se nikad nisu vidjeli,
kao Sunce i Mjesec,
kao Ti i Ja.*

Ili, kada kaže:

*Zar između Sunca i Mjeseca
ljubav nije zemaljska?*

Najzad, pjesništvo mlade Anese je neusiljeno i čisto; plod je njenog iskustva, čežnje, vektorske ljubavi i nade koji s njom putuju kao sjenka.

Iako nije nova u bošnjačkom pjesničkom krugu na Kosovu, ali i šire, mlada pjesnikinja Toro, u skladu sa svojim djevojačkim prezime-
nom, ovim prvijencem zakoračala je smjelo i
znalački.

I za vjerovati je da će sve te sublimirane vrijednosti, koje izvire iz njene mladosti i čistote, biti njen putokaz u potrazi za izrazom. Ipak, svjesna je da je put vječne poezije dug i trnovit i da je sačinjen trenucima koji čekaju njenu ruku i pero da zaškripe po listu bijelog papira.

Anesa Toro

Rođena je 23. oktobra 1999. godine
u Kruševu (Gora, Kosovo),
gdje trenutno živi.
Student je treće godine
Edukativnog fakulteta u Prizrenu.
Ovo je njena prva knjiga pjesama.

